

De ce suferă creștinii credincioși?

De ce permite Dumnezeu ca să sufere credincioșii?

De ce suferă creștinii credincioși? Da, această întrebare se pune deseori: De ce un Dumnezeu iubitor permite ca un om să sufere? Articolul acesta dorește să dea un răspuns la această întrebare.

Psalmul 119.67 se poate aplica atât la cei credincioși cât și la necredincioși: „Înainte ca eu să trebuiască să sufăr, răătăceam” (așa cum s-ar mai putea traduce). Dumnezeu folosește deseori suferința ca să-l atragă la sine pe cel necredincios. Suferința ne amintește de mortalitatea noastră. Mulți credincioși au experimentat că în suferință ei au fost cel mai aproape de Dumnezeu. În versetul 75 citim: „Tu ai vrut să-mi faci bine” (așa s-ar mai putea traduce). Noi avem voie să știm: Domnul va face ceea ce în cele din urmă este bine și corect.

Apostolul Pavel a trebuit să îndure multă suferință în viața lui. Cu toate acestea putea spune: „Ne laudăm chiar și în întristare ... Căci știm: prin întristare învățăm răbdarea, prin răbdare vine adevărarea, prin adevărare se consolidează speranța” (Romani 5.3,4: așa cum s-ar mai putea traduce). Răbdarea, adevărarea și speranța sunt însușiri pe care fiecare creștin credincios dorește să le aibă. Noi trebuie să învățăm, că întristarea este o metodă, pe care o folosește Domnul, ca să dea naștere în noi la aceste însușiri. Dacă avem parte de întristare, aceasta este o dovadă clară, că credința noastră este veritabilă (1 Petru 1.6,7; vezi și Iacov 1.2-4).

În 2 Corinteni 1.3,4 citim: „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ..., care ne mângâie în orice necaz al nostru, pentru ca noi [la rândul nostru] să-i putem mângâia pe cei care se află în orice necaz, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu”. Dacă noi trecem prin vreun necaz sau prin vreo încercare, deseori avem impresia că ceilalți nu pot simți cu noi; dar dacă suntem mângâiați de cineva, care a trăit aceleași stări, simțim cuvintele lui mult mai mângâietoare și le putem ușor primi.

Uneori necazul este urmarea păcatului. Romani 3.23 spune: „pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu.” Probabil Dumnezeu ne pedepsește pentru păcatul nostru. Dar chiar și în această pedeapsă este mângâiere, căci Domnul caută să aducă pe copiii Săi înapoi la El. Această pedeapsă nu este un semn că Dumnezeu nu Se interesează de noi; ea este mai degrabă dovada că El Se preocupă de noi!

Evrei 12.7 spune: ceea ce voi suferiți este disciplinare: „Dumnezeu Se poartă cu voi ca față de niște fii; căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?” Și în Evrei 12.11 citim: „Orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dătător de pace al dreptății”. Da, uneori păcatul este cauza suferinței. Însă trebuie să fim foarte precauți: dacă alții suferă, noi nu avem voie să-i învinovățim că nu au mărturisit un păcat oarecare. Tocmai aceasta au făcut sfātuitorii lui Iov. Dar dacă noi înșine suferim, ar trebui să ne verificăm, dacă nu cumva în viața noastră este păcat, pe care nu l-am mărturisit.

În Psalmul 119.71 citim: „Era bine pentru mine că a trebuit să sufăr, ca să învăț să respect rânduieile Tale” (așa s-ar mai putea traduce). Uneori Dumnezeu trebuie să ne constrângă, ca să ne aducă înapoi la ce este esențial. Noi putem înțelege mai bine căile lui Dumnezeu și cuvântul Său, dacă eul nostru este zdrobit. Suferința nu este bucurie, dar ea ne face Cuvântul lui Dumnezeu prețios și real.

Filipeni 1.29 spune: „Pentru că vouă vi s-a dar har, cu privire la Hristos, nu numai să credeți în El, ci și să suferiți pentru El.” În Filipeni 3.10 Pavel scrie: „... ca să-l cunosc pe El și puterea învierii Lui și comuniunea suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui.” Slujitorul nu este mai mare decât stăpânul. Domnul Isus a suferit și de aceea noi nu ar trebui să fim surprinși, dacă și noi trebuie să suferim. Suferința ne permite să ne identificăm cu Hristos și să avem părtășie cu El.

În cele din urmă suferința poate avea și un motiv, pe care noi nu-l cunoaștem. Iov a avut parte de suferință îngrozitoare și la urmă a fost restabilit de Dumnezeu. Însă noi nu găsim în Biblie nici un indiciu că el ar fi constatat vreodată pentru ce el a trebuit să treacă prin toate aceste încercări și necazuri. Unele motive pentru suferințele noastre devin clare când vom fi în cer. Însă când vom ajunge acolo, cu siguranță vom putea spune: „A fost bine pentru mine că a trebuit să sufăr.”